

[Undervisningsministeren.]

rette en særlig fond til finansiering af fremtidsforskning. Med hensyn hertil vil jeg gerne tage forbehold, som jeg gjorde det ved behandlingen af forslaget i forrige folketingssamling.

Jeg kan anføre, at så længe man ikke ved lidt mere bestemt om, hvilke opgaver fremtidsforskningen skal gå i gang med, vil det vel være et lidt spinkelt grundlag at oprette en fond på. Men det er nu ikke det afgørende; det afgørende finder jeg egentlig i dette, at vi for et par år siden gennemførte en koncentration af forskningsopgaverne gennem oprettelsen af Forskningens Fællesudvalg og det centralorgan, som koordinerer disse forskningsudvalgsopgaver. Når jeg tænker tilbage på den debat, som førtes i den forbindelse, erindrer jeg ønsket om, at man ved revisionen af loven om forskningsrådene skulle foretage en yderligere koncentration ved at inddrage andre fonde under forskningsrådene.

På den baggrund må jeg nok afvise tanken om at oprette en særlig fond på dette område. Jeg tror, det vil være rigtigere, at de opgaver, man kunne tænke sig at tage op i forbindelse med en fremtidsforskning, søges finansieret via de eksisterende forskningsfonde. Spørgsmålet om en eventuel fond for fremtidsforskning tror jeg må høre en fjernere fremtid til. Jeg vil mene, at finansieringen af de opgaver, der måtte vise sig ønske om at optage — og det kan både være fra offentlige myndigheders og fra privat side — bør man nok i alle tilfælde i første omgang søge løst gennem de eksisterende forskningsfonde og de forskningsråd, som findes i øjeblikket. Principielt vil jeg mene, at den koncentration, man foretog for et par år siden, bør man holde fast ved, indtil man har overbevisende argumenter for, at det vil være nødvendigt at oprette en fond yderligere.

Bøgholm: Der har altid ligget dybt i menneskesindet et ønske om at kende fremtiden, og det er naturligt, for det er jo sådan, at kendte vi fremtiden, ville vore handlinger på mange områder i nutiden være anderledes. I en tid, hvor man omformer samfundet på en måde, ingen anden tid nogen sinde har kendt, må spørgsmålet om fremtidsforskning trænge sig på. Jeg

finder derfor, det er et prisværdigt initiativ, der er taget af socialdemokratiet ved at lægge dette forslag på folketingets bord.

Der er mange, mange problemer, der drages ind. Ministeren har været inde på mange af dem, og der kunne føjes mange andre til; urbanisering er et af de vigtigste, der er hele spørgsmålet om — i en verden uden afstand — hvordan de klimatiske forskelligheder kan inddrages i sygdomsbekæmpelsen, og der er mange andre ting, vi naturligvis ikke skal komme ind på.

Jeg kan sige på mit partis vegne, at vi går ind til forhandlingerne med åbent sind, vi går ind til forhandlingerne i udvalget — jeg går ud fra, det bliver forskningsudvalget — med ønsket om og med viljen til at få noget ud af det. Fremtidsforskningen er så vigtig også for os, at vi med glæde går ind i forhandlinger herom.

Jeg skal i øvrigt henholde mig til de mere principielle betragtninger, jeg gjorde, da forslaget oprindeligt blev fremsat; der vil ikke være grund for mig til at gentage dem her i dag.

Johan Philipsen: Venstre er positiv over for de tanker, der ligger bag forslaget, og er enig i alt med undtagelse af, at der skulle være behov for en særlig fond til løsning af spørgsmålet.

Jeg har selvfølgelig læst alt, hvad der blev sagt i den anledning sidste år, og jeg konstaterer med tilfredshed, at der fra alle sider blev sagt mange gode og rigtige ting, også dem, der er fremhævet i forslagets bemærkninger. Hr. Bøgholm forsøgte at finde de linjer i tidsbilledet, der kan kaldes fremtidslinjer, og gjorde opmærksom på, at den vanskeligste opgave vil være at objektivisere fremtidsforskningen, og hr. Samuelsen talte om tidlig præsentation af alternative muligheder osv.

I anledning af ministerens udtalelser vil jeg gerne spørge: hvordan skal vi så komme videre? I den forrige undervisningsministers tid gjorde vi det første forsøg på at få en oversigt over forskningen i dette land, og det er vi efter min opfattelse kun begyndt på. Det er en opgave, der er så meget mere vanskelig, som det ringe befolkningstal i Danmark ustandselig stiller os over for et valg mellem alternative muligheder. Jeg har sagt nogle gange, at når vi får nogle